

บันทึก

เรื่อง การถอนสภาพที่ดินสาธารณะประโยชน์ (การกำหนดเขตอุทยานแห่งชาติ โดยมีเขตอุทยานแห่งชาติบางส่วนทับที่ดินสาธารณะประโยชน์บางส่วน จะมีผลทำให้ที่ดินสาธารณะประโยชน์ดังกล่าวเป็นเขตอุทยานแห่งชาติตาม มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔ หรือไม่)

กรมที่ดินได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๗๐๑/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๒๙ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า จังหวัดตรังได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ตร ๐๐๒๐/๓๑๒๓ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๒๘ หรือกรมที่ดินว่า ที่สาธารณประโยชน์ทุ่งอ่าวเหมาะ หมู่ที่ ๔ ตำบลไม้ฝาด อำเภอสิเกา จังหวัดตรัง ได้ขึ้นทะเบียนไว้เป็นที่สาธารณประโยชน์สำหรับให้ประชาชนใช้เป็นที่พักผ่อนสันทนาการร่วมกันตั้งแต่วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๒๑ โดยอาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองที่ดินรกร้างว่างเปล่าอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พ.ศ.๒๕๓๘ ต่อมาได้ออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง ฉบับที่ ๒๕๓๒/๒๕๑๑ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๑๑ และในปี พ.ศ.๒๕๒๔ ได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณที่ดินป่าคลองโหล ป่าคลองปอ และป่าคลองกันตัง ในท้องที่ตำบลไม้ฝาด อำเภอสิเกา จังหวัดตรัง ให้เป็นอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๒๔ เนื้อที่ประมาณ ๑๔๔,๓๐๐ ไร่ โดยได้คลุมเอาที่ดินสาธารณประโยชน์ “ทุ่งอ่าวเหมาะ” บางส่วน เนื้อที่ประมาณ ๔๐๐-๕๐๐ ไร่ เป็นเขตอุทยานแห่งชาติด้วย ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๘ กรมที่ดินได้ดำเนินการตราพระราชกฤษฎีกาถอนสภาพที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน ในท้องที่ตำบลไม้ฝาด อำเภอสิเกา จังหวัดตรัง พ.ศ.๒๕๒๘ ถอนสภาพที่ดินสาธารณประโยชน์ดังกล่าว เนื้อที่ประมาณ ๒,๐๒๕ ไร่ ๓ งาน ๙๗ ตารางวา เพื่อมอบหมายให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดตรังจัดหาประโยชน์บำรุงท้องถิ่น ซึ่งที่ดินที่ถูกถอนสภาพบางส่วนเนื้อที่ประมาณ ๔๐๐-๕๐๐ ไร่ อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติตามพระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณที่ดินดังกล่าวให้เป็นอุทยานแห่งชาติด้วย ในเรื่องนี้จังหวัดตรังได้พิจารณาแล้วมีความเห็นว่า จังหวัดตรังมีสิทธิที่จะอนุญาตให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดตรังใช้ที่ดินที่ถอนสภาพตามพระราชกฤษฎีกาถอนสภาพที่ดินฯ พ.ศ.๒๕๒๘ เนื้อที่ประมาณ ๒,๐๒๕ ไร่ ๓ งาน ๙๗ ตารางวา ได้ทั้งหมด รวมทั้งที่ดินที่ถูกถอนสภาพบางส่วนเนื้อที่ประมาณ ๔๐๐-๕๐๐ ไร่ ที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติด้วย

กรมที่ดินได้พิจารณาข้อหาดังกล่าวแล้ว ได้มีโทรพิมพ์ ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๗๑๐/๗๑๓๖ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๒๙ ขอให้จังหวัดตรังส่งสำเนาพระราชกฤษฎีกาสงวนหวังห้ามที่ดินแปลงดังกล่าวไปเพื่อประกอบการพิจารณา ซึ่งจังหวัดตรังได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ตร๐๐๒๐/๗๓๐๗ ลงวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๒๙ ชี้แจงว่า เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงแน่ชัดยิ่งขึ้น จังหวัดฯได้สั่งให้เจ้าหน้าที่จากสำนักงานที่ดินจังหวัดตรังร่วมกับเจ้าหน้าที่ของอำเภอสิเกาตรวจสอบหลักฐานเดิมเกี่ยวกับที่ดินสาธารณประโยชน์ “ทุ่งอ่าวเหมาะ” หรือ “หาดปากเมง” หรือ “ปากเมงทุ่ง

อ่าวเหมา” อีกครั้งหนึ่งแล้วได้ข้อเท็จจริงว่า ที่สาธารณประโยชน์ “ทุ่งอ่าวเหมา” ได้นำลงทะเบียนที่ดินรกร้างว่างเปล่าซึ่งรัฐบาลหวงห้าม อำเภอสิเกา จังหวัดตรัง ครั้งแรก เล่ม ๑ ลำดับที่ ๑๕ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๔๘๑ (๒๐/๑๐/๘๑) ปรากฏว่าได้ประกาศห้ามเมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๔๖๑ (๓๐/๕/๖๑) ต่อมาได้คัดลอกลงทะเบียนเล่มเดิมอีกครั้งหนึ่งเป็นลำดับที่ ๓๐ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๔๘๑ และครั้งสุดท้ายได้คัดลอกลงทะเบียนที่สาธารณประโยชน์อีกอยู่ในตำบลไม้ฝาด อำเภอสิเกา ลำดับที่ ๒ เมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๑๓ ปรากฏในช่อง “สภาพและประวัติความเป็นมา”ว่า ได้คัดลอกมาจากที่สาธารณประโยชน์ลำดับแปลงที่ ๓๐ และปรากฏในช่อง “ผู้ใดประสงค์หวงห้ามเมื่อวัน เดือน ปี” ว่า ไม่มีหลักฐานการประกาศ ค้นหาไม่พบ และเมื่อตรวจค้นครั้งหลังเจ้าหน้าที่ก็รายงานว่าการได้ประกาศหวงห้ามไว้เป็นที่สาธารณประโยชน์เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๔๖๑ และเป็นที่สาธารณประโยชน์ที่ได้ประกาศหวงห้ามไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัติว่าด้วยการหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่า พ.ศ.๒๔๗๘ ใช้บังคับ และได้ออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๑๑ ข้อเท็จจริงในครั้งนี้นี้จึงไม่ตรงกับที่จังหวัดฯได้เคยรายงานมาแล้วตามหนังสือ ที่ ตร ๐๐๒๐/๓๑๒๗๙ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๒๘ และในเรื่องนี้จังหวัดฯได้พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณที่ดินดังกล่าวให้เป็นอุทยานแห่งชาติ “หาดเจ้าไหม” ทั่วที่สาธารณประโยชน์ “ทุ่งอ่าวเหมา” สมควรกันเขตที่สาธารณประโยชน์ดังกล่าวออกจากเขตอุทยานแห่งชาติ ทั้งนี้ เพื่อที่จังหวัดฯจะได้จัดหาผลประโยชน์ได้โดยสะดวกและง่ายขึ้น

กรมที่ดินพิจารณาคำชี้แจงของจังหวัดตรังดังกล่าวแล้ว ได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ มท ๐๗๑๐/๑๐๑๑๓ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๒๙ ขอให้กรมป่าไม้พิจารณากรณีดังกล่าว กรมป่าไม้พิจารณาแล้วได้มีหนังสือ ที่ กษ ๐๗๑๓/๒๑๗๙๙ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๒๙ ชี้แจงว่า ที่สาธารณประโยชน์ “ทุ่งอ่าวเหมา” เป็นที่สำหรับประชาชนใช้เป็นที่เลี้ยงสัตว์พาหนะร่วมกัน เมื่อประชาชนเลิกใช้แล้วรัฐมีอำนาจที่จะกำหนดเป็นเขตอุทยานแห่งชาติได้ตามความในมาตรา ๖^๑ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔ โดยไม่จำเป็นต้องถอนสภาพที่สาธารณประโยชน์ ต่อเมื่อใดประชาชนมีความจำเป็นต้องใช้ที่ดินแปลงนี้เป็นที่เลี้ยงสัตว์ร่วมกันอีกก็จะอยู่ในหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔ ความเข้าใจของจังหวัดฯ ที่ว่าที่ดินแปลงนี้ทั้งหมดยังเป็นที่สาธารณประโยชน์อยู่จึงไม่ถูกต้อง เพราะที่ดินแปลงนี้บางส่วนเป็นเขตอุทยานแห่งชาติแล้ว ต่อมาเมื่อได้มีพระราชกฤษฎีกาถอนสภาพที่สาธารณประโยชน์หมดทั้งแปลง ย่อมทำให้สภาพที่ดินสาธารณประโยชน์ดังกล่าวหมดไป แต่พื้นที่ ๔๐๐-๕๐๐ ไร่ ที่ได้มี

^๑พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔

มาตรา ๖ เมื่อรัฐบาลเห็นสมควรกำหนดบริเวณที่ดินแห่งใด ที่มีสภาพธรรมชาติเป็นที่น่าสนใจ ให้คงอยู่ในสภาพธรรมชาติเดิม เพื่อสงวนไว้ให้เป็นประโยชน์แก่การศึกษาและรื่นรมย์ของประชาชน ก็ให้มีอำนาจกระทำได้โดยประกาศพระราชกฤษฎีกา และให้มีแผนที่แสดงแนวเขตแห่งบริเวณที่กำหนดนั้นแนบท้ายพระราชกฤษฎีกาด้วย บริเวณที่กำหนดนี้เรียกว่า “อุทยานแห่งชาติ”

ที่ดินที่จะกำหนดให้เป็นอุทยานแห่งชาตินั้น ต้องเป็นที่ดินที่มีได้อยู่ในกรรมสิทธิ์หรือครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายของบุคคลใดซึ่งมิใช่ทบวงการเมือง

พระราชกฤษฎีกากำหนดให้เป็นเขตอุทยานแห่งชาตินั้น จังหวัดฯ ไม่มีสิทธิที่จะอนุญาตให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดฯ ใช้ประโยชน์ หากองค์การบริหารส่วนจังหวัดฯ มีความประสงค์จะเข้าทำประโยชน์ในที่ดินดังกล่าว จะต้องขออนุญาตจากกรมป่าไม้ก่อน

กรมที่ดินได้พิจารณาแล้วมีความเห็นแตกต่างกันเป็น ๒ ฝ่าย คือ ฝ่ายที่หนึ่งเห็นว่า พระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณที่ดินดังกล่าวให้เป็นอุทยานแห่งชาติไม่มีผลให้ที่สาธารณประโยชน์ “ทุ่งอ่าวเหมาะ” (ส่วนที่อยู่ในเขตที่จังหวัดฯ ได้ขึ้นทะเบียนไว้เป็นที่สาธารณประโยชน์สำหรับประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน)^๑ นั้น เป็นอุทยานแห่งชาติด้วยเพราะจะเป็นการขัดขวางต่อการใช้ประโยชน์ร่วมกันของราษฎร ถ้าจะประกาศให้ที่ดินบริเวณดังกล่าวเป็นอุทยานแห่งชาติแล้ว ควรจะถอนสภาพจากการเป็นที่สาธารณประโยชน์สำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันเสียก่อน ฝ่ายที่สอง เห็นว่า พระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณที่ดินดังกล่าวให้เป็นอุทยานแห่งชาติย่อมมีผลใช้บังคับกับที่สาธารณประโยชน์ “ทุ่งอ่าวเหมาะ” ส่วนที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติด้วย เพราะที่ดินดังกล่าวมิได้อยู่ในกรรมสิทธิ์หรือครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายของบุคคลใด ตามนัยมาตรา ๖ วรรคสอง^๒ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ดังนั้น การใช้ที่ดินดังกล่าวจึงต้องขออนุญาตจากกรมป่าไม้ด้วย เมื่อปรากฏว่ากรณีดังกล่าวมีความเห็นในปัญหาข้อกฎหมายแตกต่างกันเป็น ๒ ฝ่าย ไม่อาจหาข้อยุติได้ กรมที่ดิน จึงได้ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวให้เป็นที่ยุติเพื่อประโยชน์แก่จังหวัดฯ และกรมป่าไม้ต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมที่ดินและบทกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และได้ฟังคำชี้แจงจากผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมที่ดิน) และผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (กรมป่าไม้) แล้ว มีความเห็นดังนี้

๑. ตามข้อหารือของกรมที่ดินมีข้อเท็จจริงว่า ที่ดินสาธารณประโยชน์ “ทุ่งอ่าวเหมาะ” ซึ่งตั้งอยู่ที่ตำบลไม้ฝาด อำเภอสิเกา จังหวัดตรัง เนื้อที่ประมาณ ๒,๐๐๐ ไร่ เป็นที่ที่ประชาชนใช้ประโยชน์ (เลี้ยงสัตว์พาหนะ) ร่วมกันมาก่อน และได้ขึ้นทะเบียนที่ดินสาธารณประโยชน์โดยมีหลักฐานการขึ้นทะเบียนตั้งแต่วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๔๘๑ ต่อมาได้ออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง ฉบับที่ ๒๕๙๒/๒๕๑๑ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๑๑ โดยระบุว่า “เป็นที่สำหรับใช้ในราชการจังหวัดตรัง (ที่สงวนเลี้ยงสัตว์ปากเมง ทุ่งอ่าวเหมาะ)” ที่ดินดังกล่าวจึงเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภททรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันตามมาตรา ๑๓๐๔ (๒)^๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

^๑โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

^๓ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๑๓๐๔ สาธารณสมบัติของแผ่นดินนั้น รวมทรัพย์สินทุกชนิดของแผ่นดินซึ่งใช้เพื่อสาธารณประโยชน์ หรือสงวนไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกัน เช่น

๑. ลาน

๒. ลาน

(๒) ทรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน เป็นต้นว่า ที่ชายตลิ่ง ทางน้ำทางหลวง ทะเลสาบ

๒. ต่อมาได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณที่ดินป่าคลองไหโละ ป่าคลองปอ และป่าคลองกันตัง ในท้องที่ตำบลไม้ฝาด อำเภอสิเกา และตำบลบ่อน้ำร้อน ตำบลบางสักตำบลเกาะลิบง อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง ให้เป็นอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๒๔ ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๖^๕ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔ กำหนดเขตอุทยานแห่งชาติ (อุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม) โดยรวมเนื้อที่บางส่วนประมาณ ๔๐๐ - ๕๐๐ ไร่ ของที่สาธารณประโยชน์ทุ่งอ่าวเหาะ เข้าไว้ในเขตอุทยานแห่งชาติด้วย ทั้งนี้ โดยปรากฏข้อเท็จจริงจากรายงานสำรวจเบื้องต้นของเจ้าหน้าที่กรมป่าไม้เมื่อ พ.ศ.๒๕๒๓ ว่า สภาพพื้นที่ของบริเวณที่จะกำหนดเป็นอุทยานแห่งชาติมีทั้งไม้ป่าบกและป่าเลน สามารถขุดบ่อน้ำจืดเพื่อใช้ได้โดยต้องขุดลึกประมาณ ๑.๕๐ เมตร แต่มีรสกร่อยไม่เหมาะสำหรับดื่ม น้ำดื่มจะได้จากควนน้ำซับที่อยู่ห่างจากหาดฉางหลวง (ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนใต้ของหาดปากเมงอันเป็นส่วนหนึ่งของที่สาธารณประโยชน์ทุ่งอ่าวเหาะ) ประมาณ ๓ กิโลเมตร บริเวณนี้มีหาดทรายยาวประมาณ ๒๕ กิโลเมตร พื้นที่ส่วนใหญ่ไม่เหมาะแก่การกสิกรรมแต่มีธรรมชาติที่สวยงามหลายแห่งที่เป็นเครื่องดึงดูดใจนักท่องเที่ยวสมควรปรับปรุงให้มีประโยชน์ด้านการท่องเที่ยว ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่าที่ดินบริเวณที่เป็นปัญหานี้เป็นที่ดินที่มีได้อยู่ในกรรมสิทธิ์หรือครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายของบุคคลใดซึ่งมิใช่ทบวงการเมืองตามนัยแห่งวรรคสองของมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔

๓. การตราพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตอุทยานแห่งชาติดังกล่าวทับซ้อนบริเวณที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ย่อมไม่มีผลเป็นการเพิกถอนความเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทพลเมืองใช้ร่วมกันของที่สาธารณประโยชน์”ทุ่งอ่าวเหาะ”แต่อย่างใด เพราะการเพิกถอนความเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทพลเมืองใช้ร่วมกัน ต้องดำเนินการโดยการตราพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาตามมาตรา ๘^๖ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน อย่างไรก็ตาม

ฯลฯ

ฯลฯ

“โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

“ประมวลกฎหมายที่ดิน

มาตรา ๘ บรรดาที่ดินทั้งหลายอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน หรือเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินนั้น ถ้าไม่มีกฎหมายกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ให้อธิบดีมีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษา และดำเนินการคุ้มครองป้องกันได้ตามควรแก่กรณี อำนาจหน้าที่ดังว่านี้ รัฐมนตรีจะมอบหมายให้ทบวงการเมืองอื่นเป็นผู้ใช้ได้

ที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันหรือให้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ หรือเป็นที่ดินที่ได้หวงห้ามหรือสงวนไว้ตามความต้องการของทบวงการเมือง อาจถูกถอนสภาพหรือโอนไปเพื่อประโยชน์อย่างอื่น หรือนำไปจัดเพื่อประโยชน์ได้ ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ที่ดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน ถ้าทบวงการเมือง รัฐวิสาหกิจหรือเอกชน จัดหาที่ดินมาให้พลเมืองใช้ร่วมกันแทนแล้ว การถอนสภาพหรือโอนให้กระทำโดยพระราชบัญญัติ แต่ถ้าพลเมืองได้เลิกใช้ประโยชน์ในที่ดินนั้น หรือที่ดินนั้นได้เปลี่ยนสภาพไปจากการเป็นที่ดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน และมีได้ตกไปเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ใดตามอำนาจกฎหมายอื่นแล้ว การถอนสภาพให้กระทำโดยพระราชกฤษฎีกา

(๒) ที่ดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ หรือที่ดินที่ได้หวงห้ามหรือสงวนไว้ตามความต้องการของทบวงการเมืองใด ถ้าทบวงการเมืองนั้นเลิกใช้หรือไม่ต้องการหวงห้ามหรือสงวนต่อไป เมื่อได้มีพระราชกฤษฎีกาถอนสภาพแล้ว คณะรัฐมนตรีจะมอบหมายให้ทบวงการเมืองซึ่งมีหน้าที่เป็นผู้ใช้หรือจัดหา

ตาม การที่ได้กำหนดเขตอุทยานแห่งชาติทับซ้อนกับที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินเช่นนี้ พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตอุทยานดังกล่าวก็ไม่เสียไป ทั้งนี้ เพราะมาตรา ๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔ บัญญัติว่า “ที่ดินจะกำหนดให้เป็นอุทยานแห่งชาตินั้น ต้องเป็นที่ดินที่มีได้อยู่ในกรรมสิทธิ์หรือครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายของบุคคลใดซึ่งมิใช่ทบวงการเมือง” ซึ่งแสดงว่าไม่ได้ห้ามการกำหนดที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดินเป็นอุทยานแห่งชาติ ดังนั้น ในเมื่อที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดินเป็นที่ดินของรัฐและไม่มีผู้ใดสามารถอ้างเอาเป็นเจ้าของหรือครอบครองได้ ที่ดินดังกล่าวจึงสามารถกำหนดเป็นอุทยานแห่งชาติ ได้ตามกฎหมายว่าด้วยอุทยานแห่งชาติ

๔. ต่อมาได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาถอนสภาพที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันในท้องที่ตำบลไม้ฝาด อำเภอสิเกา จังหวัดตรัง พ.ศ.๒๕๒๔ ถอนสภาพความเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันของที่สาธารณประโยชน์”ทุ่งอ่าวเหาะ” โดยเหตุผลว่าที่สาธารณประโยชน์ทุ่งอ่าวเหาะซึ่งทางราชการได้สงวนหวงห้ามไว้สำหรับให้ราษฎรใช้เลี้ยงสัตว์ ปัจจุบันพลเมืองเลิกใช้ประโยชน์ในที่ดินดังกล่าวแล้ว ดังนั้น ที่สาธารณประโยชน์ทุ่งอ่าวเหาะจึงพ้นสภาพจากการเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน แต่เนื่องจากที่ดินดังกล่าวบางส่วนอยู่ในเขตที่ได้ประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติ ที่ดินบางส่วนนั้นก็ยังคงเป็นอุทยานแห่งชาติอยู่ตามเหตุผลที่ได้กล่าวมาแล้วในข้อ ๓ การจะเข้าไปดำเนินการใด ๆ ในที่ดินดังกล่าวจึงต้อง ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔สำหรับกรณีจังหวัดตรังจะเข้าไปดำเนินการเพื่อหาผลประโยชน์ในที่ดินส่วนนี้ จะต้องปฏิบัติตามมาตรา ๑๖ (๑๓)^๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔ กล่าวคือ ต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายนั้นก่อน

(ลงชื่อ) อมร จันทรสมบูรณ์

(นายอมร จันทรสมบูรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

ประโยชน์ก็ได้ แต่ถ้าจะโอนต่อไปยังเอกชนให้กระทำโดยพระราชบัญญัติ และถ้าจะนำไปจัดเพื่อประชาชนตามประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่น ให้กระทำโดยพระราชกฤษฎีกา

การตราพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาตามวรรคสอง ให้มีแผนที่แสดงเขตที่ดินแนบท้ายพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกานั้นด้วย

^๖พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔

มาตรา ๑๖ ภายในเขตอุทยานแห่งชาติ ห้ามมิให้บุคคลใด

ฯลฯ

ฯลฯ

(๑๓) เข้าไปดำเนินการกิจการใด ๆ เพื่อหาผลประโยชน์ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
กรกฎาคม ๒๕๓๐